ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 4ης Απριλίου 1974 *

Στην υπόθεση 167/73,

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από το νομικό της σύμβουλο Marc Sohier, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Pierre Lamoureux, νομικό σύμβουλο της Επιτροπής, 4, boulevard Royal,

προσφεύγουσα,

κατά

Γαλλικής Δημοκρατίας, εκπροσωπουμένης από τον Robert Luc, πρέσβυ, με τόπο επιδόσεως στο Λουξεμβούργο την έδρα της γαλλικής πρεσβείας,

καθής,

η οποία έχει ως αντικείμενο να αναγνωριστεί ότι η Γαλλική Δημοκρατία, μη τροποποιώντας, ως προς τους υπηκόους των άλλων κρατών μελών, τη διάταξη του άρθρου 3, εδάφιο 2, του νόμου της 13ης Δεκεμβρίου 1926 περί κώδικα ναυτικού εργατικού δικαίου, παρέβη τις υποχρεώσεις της που υπέχει από τις διατάξεις της Συνθήκης ΕΟΚ για την ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων, και, ιδίως, από τα άρθρα 1, 4 και 7 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1612/68 του Συμβουλίου, της 15 Οκτωβρίου 1968, περί της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων στο εσωτερικό της Κοινότητος (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/01 σ. 33),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους: R. Lecourt, πρόεδρο, A. M. Donner και M. Sørensen, προέδρους τμήματος, R. Monaco, J. Mertens de Wilmars (εισηγητή), P. Pescatore, H. Kutscher, C. O'Dalaigh, Lord Mackenzie Stuart, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

γενικός εισαγγελέας: G. Reischl
γραμματέας: A. Van Houtte

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

(το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στις 14 Σεπτεμβρίου 1973, η Επιτροπή άσκησε, κατ' εφαρμογή του άρθρου 169 της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητος, προσφυγή, με την οποία ζητεί να αναγνωριστεί ότι η Γαλλική Δημοκρατία, μη καταργώντας, ως προς τους υπηκόους των άλλων κρατών μελών, τη διάταξη του άρθρου 3, εδάφιο 2, του γαλλικού νόμου της 13ης Δεκεμβρίου 1926, περί Κώδικα ναυτικού εργατικού δικαίου που τροποποιήθηκε με το νομοθετικό διάταγμα 58-1358 της 27ης Δεκεμβρίου 1958, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τις διατάξεις της Συνθήκης περί ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων και από τα άρθρα 1, 4 και 7 του κανονισμού 1612/68 του Συμβουλίου της 15 Οκτωβρίου 1968 (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/01 σ. 33) περί της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων στο εσωτερικό της Κοινότητος.

2 Κατά το άρθρο 3, παράγραφος 2, του προαναφερθέντος νόμου, τα μέλη του πληρώματος των πλοίων πρέπει, σε ορισμένο ποσοστό το οποίο ορίζεται με απόφαση του υπουργού Εμπορικής Ναυτιλίας, να έχουν τη γαλλική ιθαγένεια.

3 Με υπουργική απόφαση της 21ης Νοεμβρίου 1960 (JO της Γαλλικής Δημοκρατίας της 1ης Δεκεμβρίου 1960, σ. 10 770) που τροποποιήθηκε με την υπουργική απόφαση της 12ης Ιουνίου 1969 (JO της Γαλλικής Δημοκρατίας της 13 Ιουνίου 1969, σ. 5923), αποφασίστηκε ότι, πλην ατομικών παρεκκλίσεων χορηγουμένων από τις αρμόδιες διοικητικές αρχές, στις θέσεις του πληρώματος γέφυρας, μηχανών και ασυρμάτου των εμπορικών πλοίων, των αλιευτικών και των σκαφών αναψυχής πρέπει να απασχολούνται μόνο πρόσωπα έχοντα τη γαλλική ιθαγένεια, ενώ στις θέσεις γενικών υπηρεσιών πρέπει να απασχολούνται πρόσωπα έχοντα τη γαλλική ιθαγένεια σε αναλογία τριών τετάρτων.

4 Κατά την Επιτροπή, το άρθρο 3, παράγραφος 2, στο μέτρο που αφορά τους υπηκόους των άλλων κρατών μελών, δεν συμβιβάζεται με το άρθρο 48 της Συνθή-

κης, κατά το οποίο η ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων συνεπάγεται την κατάργηση κάθε διακρίσεως λόγω ιθαγενείας μεταξύ των εργαζομένων των κρατών μελών, όσον αφορά την απασχόληση, την αμοιβή και τους άλλους όρους εργασίας.

5 Η διατήρηση σε ισχύ της επίμαχης διατάξεως δεν συμβιβάζεται επίσης με τον κανονισμό 1612/68 και, ειδικότερα, με το άρθρο 4 αυτού, κατά το οποίο οι νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις των κρατών μελών που περιορίζουν, κατ' αριθμό ή ποσοστιαία, την απασχόληση των αλλοδαπών κατά επιχείρηση, κατά κλάδο δραστηριότητος, κατά περιφέρεια ή σε εθνικό επίπεδο, δεν εφαρμόζονται στους υπηκόους των άλλων κρατών μελών.

6 Η κυβέρνηση της Γαλλικής Δημοκρατίας ισχυρίζεται κατ' αρχάς ότι η Επιτροπή δεν δικαιολογεί την ύπαρξη εννόμου συμφέροντος διότι, παρά τη διατήρηση σε ισχύ της επίδικης διάταξης, κατά την εφαρμογή της δεν γίνεται καμιά διάκριση μεταξύ Γάλλων υπηκόων και υπηκόων των άλλων κρατών μελών, λαμβανομένου υπόψη ότι οι προφορικές οδηγίες που δόθηκαν στις ναυτικές αρχές τους επέβαλλαν «να μεταχειρίζονται τους υπηκόους της Κοινότητας όπως και τους Γάλλους», έτσι ώστε οι πρώτοι δεν «υποχρεούνται να ακολουθήσουν κάποια διαδικασία ή να υφίστανται καθυστερήσεις προκειμένου να τους χορηγηθεί, κατά παρέκκλιση, το δικαίωμα προσλήψεως».

7 Η κυβέρνηση της Γαλλικής Δημοκρατίας θεωρεί, ωστόσο, ότι έχει εισαγάγει εξαίρεση των υπηκόων των κρατών μελών από το καθεστώς άνισης μεταχείρισης που θεσπίζει ο ανωτέρω νόμος, χωρίς να υποχρεούται προς τούτο από τις διατάξεις της Συνθήκης.

8 Υποστηρίζει, πράγματι, ότι οι κανόνες της Συνθήκης περί της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων δεν εφαρμόζονται στον τομέα των μεταφορών και, εν πάση περιπτώσει, δεν εφαρμόζονται στον τομέα των θαλασσίων μεταφορών, ενόσω το Συμβούλιο δεν έχει λάβει σχετικά απόφαση, σύμφωνα με το άρθρο 84, παράγραφος 2, της Συνθήκης.

9 Από τα άρθρα 3, στοιχείο ε και 74 της Συνθήκης προκύπτει ότι οι κανόνες της Συνθήκης που αναφέρονται στο σύνολο των οικονομικών δραστηριοτήτων που αυτή καλύπτει, και ιδίως τα άρθρα 48 έως 51, δεν εφαρμόζονται στις μεταφορές παρά μόνο στο πλαίσιο κοινής πολιτικής.

10 Εναπόκειται αποκλειστικά στο Συμβούλιο να αποφασίσει για την εφαρμογή μιας τέτοιας πολιτικής σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται, για το σκοπό αυτό, στο άρθρο 75.

11 Τα ανωτέρω κατεξοχήν ισχύουν ως προς τις θαλάσσιες μεταφορές που δυνάμει του άρθρου 84, παράγραφος 2, εξαιρούνται της εφαρμογής των άρθρων 74 έως 84 της Συνθήκης, δεδομένου ότι η εν λόγω παράγραφος 2 ορίζει απλώς ότι το Συμβούλιο δύναται, αποφαινόμενο ομοφώνως, να αποφασίσει εάν, κατά ποιο μέτρο και κατά ποια διαδικασία θα μπορέσουν να θεσπισθούν κατάλληλες διατάξεις για τις θαλάσσιες και αεροπορικές μεταφορές.

12 Τέλος, η ιδιομορφία των μεταφορών, η οποία το άρθρο 75 επιβάλλει να λαμβάνεται υπόψη, καθιστά αδύνατη την εφαρμογή μεγάλου αριθμού διατάξεων της Συνθήκης που αναφέρονται στο σύνολο των οικονομικών δραστηριοτήτων ως προς τις μεταφορές και κατά μείζονα λόγο ως προς τις θαλάσσιες και αεροπορικές μεταφορές.

Α — *Επί του παραδεκτού της προσφυγής*

13 Η κυβέρνηση της Γαλλικής Δημοκρατίας αμφισβήτησε την ύπαρξη εννόμου συμφέροντος της Επιτροπής.

14 Ο ισχυρισμός αυτός μπορεί να εκληφθεί είτε ως αφορών το παραδεκτό της προσφυγής είτε ως μέσο άρνησης της υπόστασης της προβαλλόμενης παράβασης.

15 Η Επιτροπή, κατά την άσκηση των κατά τα άρθρα 155 και 169 της Συνθήκης αρμοδιοτήτων της, δεν οφείλει να αποδεικνύει την ύπαρξη εννόμου συμφέροντος, δεδομένου ότι αποστολή της προς το γενικό κοινοτικό συμφέρον είναι να μεριμνά αυτεπαγγέλτως για την εφαρμογή της Συνθήκης από τα κράτη μέλη και να ζητεί την αναγνώριση, προς παύση τους, ενδεχομένων παραβάσεων των υποχρεώσεων που απορρέουν από αυτήν.

16 Η προσφυγή είναι παραδεκτή.

Β — *Επί της ερμηνείας του άρθρου 84, παράγραφος 2, της Συνθήκης*

17 Προκειμένου να διαπιστωθεί, εάν τα κράτη μέλη, στον τομέα των μεταφορών, δεσμεύονται από τις υποχρεώσεις που προβλέπονται στα άρθρα 48 έως 51 της Συνθήκης, είναι σκόπιμο να ληφθεί υπόψη η θέση του τίτλου IV του Δευτέρου Μέρους της Συνθήκης, ο οποίος αναφέρεται στις μεταφορές, στο πλαίσιο του γενικού συστήματος της Συνθήκης και η θέση του άρθρου 84, παράγραφος 2, στο πλαίσιο του τίτλου αυτού.

18 Κατά το άρθρο 2 της Συνθήκης, το οποίο προτάσσεται των γενικών αρχών που τη διέπουν, η Κοινότης έχει ως αποστολή, με τη δημιουργία μιας κοινής αγοράς και την προοδευτική προσέγγιση της οικονομικής πολιτικής των κρατών μελών, να προάγει την αρμονική ανάπτυξη των οικονομικών δραστηριοτήτων στο σύνολο της Κοινότητος.

19 Επομένως, η εγκαθίδρυση της κοινής αγοράς αφορά το σύνολο των οικονομικών δραστηριοτήτων στο εσωτερικό της Κοινότητας.

20 Το «δεύτερο μέρος» της Συνθήκης, που είναι αφιερωμένο στις βάσεις της Κοινότητας, έχει ως κύριο αντικείμενο να θέσει τις βάσεις της κοινής αυτής αγοράς, που είναι αφενός η ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων (τίτλος I), και αφετέρου η ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων, των υπηρεσιών και των κεφαλαίων (Τίτλος III).

21 Δεδομένου ότι οι θεμελιώδεις αυτοί κανόνες έχουν επινοηθεί για να εφαρμόζονται στο σύνολο των οικονομικών δραστηριοτήτων δεν επιτρέπεται παρέκκλισή τους παρά μόνο δυνάμει ρητών διατάξεων της Συνθήκης.

22 Μία τέτοια παρέκκλιση θεσπίζεται ιδίως με την παράγραφο 2 του άρθρου 38, κατά την οποία οι κανόνες που προβλέπονται για την εγκαθίδρυση της κοινής αγοράς εφαρμόζονται στα γεωργικά προϊόντα, εκτός αντιθέτων διατάξεων που περιέχονται στον Τίτλο II του μέρους αυτού.

23 Όσον αφορά τις μεταφορές που αποτελούν το αντικείμενο του Τίτλου IV του ίδιου μέρους, είναι, επομένως, σκόπιμο να αναζητηθεί, ανάγοντας το άρθρο 84, παράγραφος 2, στο πλαίσιο του εν λόγω τίτλου, αν οι διατάξεις του τελευταίου εισάγουν παρόμοια παρέκκλιση. Αναφέροντας τους στόχους της Συνθήκης, το άρθρο 74 παραπέμπει στις διατάξεις των άρθρων 2 και 3 για την υλοποίηση των οποίων οι θεμελιώδεις διατάξεις που είναι εφαρμοστέες στο σύνολο της οικονομικής δραστηριότητος έχουν πρωταρχική σημασία.

24 Οι κανόνες που αφορούν την κοινή πολιτική μεταφορών, όχι μόνον παρεκκλίνουν από τους θεμελιώδεις αυτούς κανόνες, αλλά και αποσκοπούν στην υλοποίηση και τη συμπλήρωσή τους με από κοινού δράση.

25 Συνεπώς, στο μέτρο που οι στόχοι αυτοί μπορούν να επιτευχθούν με τη βοήθεια των εν λόγω γενικών κανόνων, αυτοί πρέπει να τυγχάνουν εφαρμογής.

26 Δεδομένου ότι οι μεταφορές συνιστούν κατά κύριο λόγο παροχή υπηρεσιών, κρίθηκε αναγκαίο, ενόψει της ιδιομορφίας αυτού του κλάδου δραστηριότητας, να υποβληθεί η κατηγορία αυτή υπηρεσιών σε ειδικό καθεστώς.

27 Προς το σκοπό αυτό, προβλέφθηκε ρητή παρέκκλιση με το άρθρο 61, παράγραφος 1, κατά το οποίο η ελεύθερη κυκλοφορία των υπηρεσιών στον τομέα των μεταφορών «διέπεται από τις διατάξεις του τίτλου που αναφέρεται στις μεταφορές», γεγονός που επιβεβαιώνει ότι, στο βαθμό που δεν προβλέπονται παρεκκλίσεις, πρέπει να εφαρμόζονται οι γενικοί κανόνες της Συνθήκης.

28 Το άρθρο 84, στην παράγραφο 1, ορίζει ότι οι διατάξεις του τίτλου που αναφέρεται στις μεταφορές εφαρμόζονται στις σιδηροδρομικές, οδικές και εσωτερικές πλωτές μεταφορές.

29 Στην παράγραφο 2, προβλέπει ότι για τις θαλάσσιες μεταφορές το Συμβούλιο δύναται να αποφασίσει εάν, κατά ποιο μέτρο και κατά ποια διαδικασία θα είναι δυνατό να θεσπιστούν κατάλληλες διατάξεις.

30 Σε καμιά περίπτωση δεν αποκλείει την εφαρμογή της Συνθήκης στους τομείς αυτούς, αλλά απλώς ορίζει ότι οι ειδικές διατάξεις του Τίτλου που αναφέρεται στις μεταφορές δεν εφαρμόζονται αυτοδικαίως.

31 Συνεπώς, αν και δυνάμει του άρθρου 84, παράγραφος 2, ενόσω το Συμβούλιο δεν έχει αποφασίσει άλλως, οι θαλάσσιες και αεροπορικές μεταφορές εξαιρούνται της υπαγωγής στους κανόνες του Τίτλου IV του δευτέρου μέρους της Συνθήκης, οι οποίοι αναφέρονται στην κοινή πολιτική μεταφορών, αυτές ωστόσο εξακολουθούν να διέπονται από τους γενικούς κανόνες της Συνθήκης, όπως και οι άλλες κατηγορίες μεταφορών.

32 Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι η εφαρμογή των άρθρων 48 έως 51 στον τομέα των θαλασσίων μεταφορών συνιστά για τα κράτη μέλη όχι ευχέρεια αλλά υποχρέωση.

Γ — *Επί της υπάρξεως παραβάσεως*

33 Αμφισβητώντας την ύπαρξη εννόμου συμφέροντος της Επιτροπής, η κυβέρνηση της Γαλλικής Δημοκρατίας θέλησε επίσης να αρνηθεί την ύπαρξη, στην προκειμένη περίπτωση, παραβάσεως απορρέουσας απλώς και μόνο από τη διατήρηση σε ισχύ του επιδίκου κειμένου στην εθνική έννομη τάξη, χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η εφαρμογή του στην πράξη.

34 Η ορθή εκτίμηση της νομικής καταστάσεως θα είχε οδηγήσει τις γαλλικές αρχές στη διαπίστωση ότι, δεδομένου ότι οι διατάξεις του άρθρου 48 της Συνθήκης και του κανονισμού 1612/68 ισχύουν άμεσα στις έννομες τάξεις όλων των κρατών μελών, το δε κοινοτικό δίκαιο υπερέχει του εθνικού δικαίου, οι διατάξεις αυτές γεννούν, υπέρ των ενδιαφερομένων, δικαιώματα τα οποία οι εθνικές αρχές οφείλουν να τηρούν και να προστατεύουν και ότι, κατά συνέπεια, κάθε αντίθετη διάταξη του εσωτερικού δικαίου καθίσταται για το λόγο αυτό ανεφάρμοστη ως προς αυτούς.

35 Απαντώντας με το από 30 Νοεμβρίου 1971 έγγραφό της στην όχληση την οποία η Επιτροπή της απηύθυνε, σύμφωνα με την πρώτη παράγραφο του άρθρου 169 της Συνθήκης, με έγγραφό της της 8 Οκτωβρίου 1971, η Γαλλική Κυβέρνηση υπενθύμισε ότι είχε ήδη επανειλημμένως εκδηλώσει την πρόθεσή της να προβεί στην αναθεώρηση του άρθρου 3, εδάφιο 2, του Κώδικα ναυτικού εργατικού δικαίου.

36 Με το ίδιο έγγραφο, η εν λόγω κυβέρνηση δήλωσε ότι ήταν έτοιμη να καταθέσει το απαιτούμενο νομοσχέδιο ήδη με την έναρξη της κοινοβουλευτικής συνόδου 1972-1973.

37 Κατόπιν της από 15 Δεκεμβρίου 1972 αιτιολογημένης σκέψης της Επιτροπής, η Γαλλική Κυβέρνηση γνωστοποίησε ότι είχε καταθέσει στη Βουλή το εν λόγω νομοσχέδιο και ότι θα έπραττε ό,τι της ήταν δυνατό για την ψήφισή του.

38 Από την εισηγητική έκθεση του νομοσχεδίου που υποβλήθηκε στην Εθνική Συνέλευση στις 7 Δεκεμβρίου 1972 προκύπτει ότι η κυβέρνηση «επιθυμεί ... να τροποποιήσει τον Κώδικα ναυτικού εργατικού δικαίου προκειμένου να καταργηθούν οι διακρίσεις που υφίστανται εις βάρος των υπηκόων των κρατών μελών της Κοινότητος».

39 Τόσο από τη συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου όσο και από τις απόψεις που αναπτύχθηκαν κατά τη διάρκεια των εργασιών της Βουλής, προκύπτει ότι, υπό το ισχύον καθεστώς, οι γαλλικές αρχές εξακολουθούν να θεωρούν ότι η ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων στον υπό συζήτηση τομέα δεν ισχύει αυτοδικαίως αλλά εξαρτάται από τη μονομερή βούλησή τους.

40 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι, αν και η αντικειμενική νομική κατάσταση είναι σαφής, υπό την έννοια ότι το άρθρο 48 και ο κανονισμός 1612/68 έχουν άμεση ισχύ στο έδαφος της Γαλλικής Δημοκρατίας, εντούτοις η διατήρηση σε ισχύ του κειμένου του Κώδικα ναυτικού εργατικού δικαίου υπό τις συνθήκες αυτές δη-

μιουργεί διφορούμενη κατάσταση πραγμάτων, διατηρώντας για τα υποκείμενα δικαίου για τα οποία πρόκειται αβεβαιότητα ως προς τις δυνατότητες που τους παρέχονται να επικαλούνται το κοινοτικό δίκαιο.

41 Αυτή η ανασφάλεια δεν μπορεί παρά να επιτείνεται από τον ενδοϋπηρεσιακό και προφορικό χαρακτήρα των καθαρά διοικητικής φύσεως οδηγιών για μη εφαρμογή του εθνικού νόμου.

42 Η ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων και, ιδίως, των εργαζομένων αποτελεί, όπως προκύπτει τόσο από το άρθρο 3, στοιχείο γ, της Συνθήκης όσο και από τη θέση των άρθρων 48 έως 51 στο δεύτερο μέρος της, μία από τις βάσεις της Κοινότητας.

43 Αυτή προϋποθέτει, κατά το άρθρο 48, παράγραφος 2, την κατάργηση κάθε διακρίσεως λόγω ιθαγενείας ανεξάρτητα από τη φύση ή τη σοβαρότητά της, μεταξύ των εργαζομένων των κρατών μελών, όσον αφορά την απασχόληση, την αμοιβή και τους άλλους όρους εργασίας.

44 Αποτέλεσμα εξάλλου του απόλυτου χαρακτήρα της απαγόρευσης αυτής είναι όχι μόνο ότι παρέχει στους υπηκόους των άλλων κρατών μελών ίσες δυνατότητες πρόσβασης στην απασχόληση αλλά και ότι αποτελεί εγγύηση υπέρ των ημεδαπών, σύμφωνα με το στόχο που θέτει το άρθρο 117, ότι δεν θα υποστούν τις δυσμενείς συνέπειες που θα μπορούσαν να προκύψουν από την προσφορά ή την αποδοχή, από υπηκόους των άλλων κρατών μελών, όρων απασχόλησης ή αμοιβής λιγότερο ευνοϊκών από τους ισχύοντες κατά το εθνικό δίκαιο, αφού τέτοια προσφορά ή αποδοχή απαγορεύεται.

45 Έτσι, από το γενικό χαρακτήρα της απαγόρευσης των διακρίσεων την οποία θεσπίζει το άρθρο 48 και από το σκοπό στον οποίο αποβλέπει η κατάργησή τους, συνάγεται ότι οι εν λόγω διακρίσεις απαγορεύονται ακόμη και όταν αποτελούν δευτερευούσης σημασίας πρόσκομμα στην ισότητα ως προς τις δυνατότητες πρόσβασης στην απασχόληση και ως προς τους λοιπούς όρους εργασίας.

46 Η ανασφάλεια την οποία δημιουργεί η διατήρηση αμετάβλητου του κειμένου του άρθρου 3 του Κώδικα ναυτικού εργατικού δικαίου συνιστά παρόμοιο πρόσκομμα.

47 Επομένως, η Γαλλική Δημοκρατία, διατηρώντας, υπό τις συνθήκες αυτές, αμετάβλητες, ως προς τους υπηκόους των άλλων κρατών μελών, τις διατάξεις του άρθρου 3, εδάφιο 2, του Κώδικα ναυτικού εργατικού δικαίου, παρέβη τις υπο-

χρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 48 της Συνθήκης και από το άρθρο 4 του κανονισμού 1612/68 του Συμβουλίου της 15 Οκτωβρίου 1968.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

αποφασίζει:

1) Η Γαλλική Δημοκρατία, διατηρώντας αμετάβλητες ως προς τους υπηκόους των άλλων κρατών μελών τις διατάξεις του άρθρου 3, εδάφιο 2, του Κώδικα ναυτικού εργατικού δικαίου, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 48 της Συνθήκης και το άρθρο 4 του κανονισμού 1612/68 του Συμβουλίου της 15 Οκτωβρίου 1968.

2) Καταδικάζει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Lecourt Donner Sørensen Monaco Mertens de Wilmars

Pescatore Kutscher O'Dalaigh Mackenzie Stuart

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 4 Απριλίου 1974.

Ο γραμματέας
A. van Houtte

Ο πρόεδρος
R. Lecourt